

TIDEHVERV

Nr. 03 - 91. årgang - Marts 2017

INDHOLD:

<i>Claus Thomas Nielsen:</i> Systemskiftet 2017	41
<i>Jakob Sandal</i> C.S. Lewis' opgør med renessancen	46
<i>Torben Bramming:</i> Stjernfelt, antisemitismen og Martin Luther	52
<i>Jesper Bacher</i> Men I ville ikke – svar til Mikael Brorson	54
<i>Agnete Raahauge</i> De stakkels små sogne	57
<i>Katrine Winkel Holm</i> Den nye Gud skaber fortabte sønner	58

Systemskiftet 2017

Det medie-politiske kompleks

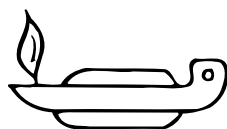
Her i husstanden har vi – ligesom i så mange andre husstande i den vestlige verden – for en halv snes år siden smidt fjernsynet ud, vi abonnerer ikke længere på papiraviser, vi hører ikke radio osv.

Udover at det giver plads til vigtigere og mere æstetiske beskæftigelser, og udover at vi finder det lettere umoralsk ved sit forbrug at støtte det danske statsfinansierede medie-politiske kompleks, så er der ganske enkelt ingen af de store gamle medier der giver informationsmæssig mening. De har i løbet af de seneste 25 år, i takt med deres tiltagende statsfinansiering, udviklet sig til det, man med et nyopstået ord kalder fake-news medier. De bevæger sig i den samme skattesubsidierede falske virkelighed, hvori også EU-maskineriet, Slotsholmen, det internationale diplomati, FN og godhedsindustrien befinder sig.

Muligvis refereres vejruddsigter, sportsresultater og fiskerino-teringer fortsat nogenlunde troværdigt, men på alle de punkter der betyder noget i verden i dag – den demografiske katastrofe i Europa, befolkningsudskiftningen, den globale muslimske væk-

kelse, folkemordet på kristne i det meste af verden, Ruslands (deriblandt Putins) og Østeuropas begyndende genkristning, den totalitære overvågningsstat, den korrupte finansielle sektor, centralbankernes ukontrollerede seddeltrykning, analfabetiseringen af de lavere klasser, skabelsen af et nyt ikke-arbejdende proletariat, afskaffelsen af den almene dannelse, USA's meningsløse og katastrofale tabte krige i Mellemøsten, indførelsen af et gennemført postkristent og gnostisk menneskesyn i sundhedsvæsenet og i ægteskabslovgivningen, overførslen af den nationale suverænitæt til transnationale organer, EU's totalitære og udemokratiske kvælning af Europa osv. – på alle disse punkter har de, før i tiden ganske pluralistiske, danske medier ændret sig til ensrettede holdningsmaskiner, der kun for et syns skyld lader enkelte bloggere, der blidt modsiger avisens linje, blive tilbage.

Her i husstanden har vi det med andre ord ligesom basekommandanten i Dr. Strangelove, der gennem 10 år ikke har indtaget andre væsker end ren destilleret Bourbon, og som derfor er en af de ganske få perso-

ner i den frie verden, der ikke er blevet mentalt fordærvet af det af kommunisterne snedigt forgiftede drikkevand. Fordi han kun drikker whisky, er han den eneste, der kan tænke klart. Således har vi det her i husstanden med mæssigt, og heri deler vi hverdag med halvdelen af den amerikanske befolkning og med en langsomt voksende del af de europæiske befolkninger: Ukip-vælgerne, Sverigesdemokraternes vælgere, Marine Le Pens vælgere, Geert Wilders vælgere, de bittesmå, men mange forskellige og voksende, grupper af traditionelle kristne i Europa osv. Der er mange grupper, der i dag lever helt eller delvis under mediernes radar, og som bevidst vender ryggen til dem. Disse grupper er givetvis meget forskellige, på samme måde som Trumps vælgere er voldsomt forskellige, men vi har det tilfælles, at vi erkender os selv som værende i modsætning til det medie-politiske kompleks.

Sagen er jo i øvrigt, at det – i modsætning til i større lande – i disse år er aldeles meningsløst overhovedet at følge med i den daglige politik i Danmark. 90% af vores indenrigspolitik er deponeret i Bruxelles, og 99% af vores udenrigspolitik er deponeret i Berlin. Al indvandringspolitik handler f.eks. om, ved at tale om håndtryk, svømning, tørklæder osv., at camouflere at man intet vil gøre, som har den mindste indflydelse på befolkningsudskiftningens hastighed, da man ikke kan få tilladelse til dette i Berlin. Siden ”systemskiftet” i 2001 er den muslimske befolkningsandel blevet fordoblet. At dette er sket er en rent politisk beslutning, og at støtte en regering, der lader dette ske, er forræderi mod Danmark.

Socialstatens snyltende præsteskab

På trods af alt det ovenstående kan jeg ved enkeltstående uheld komme til at se lidt fjernsyn eller høre lidt på de statslige radiostationer. Det er sket to gange her i januar, hvor jeg havde glemt at tage

lydbog med i bilen. Begge gange hørte jeg lange radiodebatter mellem angiveligt kendte mennesker. Det var mediefolk, skuespillere og politikere og den slags. De forskellige grupper var i øvrigt stort set umulige at skelne fra hinanden. Det skyldes formentlig at samtlige medlemmer af disse grupper i Danmark reelt har samme arbejdsgiver, jævnlige skifter rundt mellem faggrupperne, bor i samme kvarterer og bevæger sig i de samme lukkede sociale rum. At være politiker, journalist eller blot ”medierson” har på et par årtier ændret sig fra et arbejde i den gennemsnitlige middelklasse til et højtlønserhverv. Og det skyldes en eneste ting, nemlig at de har givet sig selv fri adgang til statskassen.

Det forklarer ligheden mellem dem, og det forklarer den overordentligt joviale tone, der hersker, selvom de forsøger at lade som om de er en smule uenige. Men det forklarer også deres komplette afkobling fra den virkelighed, de vestlige befolkninger lever i.

Begge de programmer jeg hørte handlede om den nyvalgte præsident i USA. Samtlige deltagere i programmerne var naturligvis dybt chokerede over, at det var en person, som ikke tilhørte deres egen politiker- og medieklasse, der var blevet valgt. De så derfor med meget bange anelser på fremtiden, forstod man. Ikke deres egen, naturligvis, men ”det internationale samfunds”.

Men medens der et par måneder tidligere var almindelig konsensus i den danske presse om, at Trumps vælgere, som Obama formulerede det, var nogle afskyelige personer, der ”klynger sig til deres våben og deres religion”, så havde de lidt mere sofistikerede af diskussionsdeltagerne nu erkendt det uholdbare i på én gang at hævde, at man går ind for demokrati og så samtidig – som Clinton og Obama gjorde det – dæmonisere halvdelen af befolkningen som værende racister og fortidslevn.

Trump 63 millioner vælgere var, mente man nu i stedet, nogle søl-

le væsener, der burde diagnosticeres, og som fortjente medlidenhed. Trumps vælgere havde nemlig ikke stemt på Trump, fordi de havde fornuftsgrunde til at gøre det, men fordi de var blevet fremmedgjorte af den nye og uafvendelige globaliserede virkelighed. Trumps vælgere er de stakler, der er blevet efterladt på perronen, medens det lykkelige globaliserede tog har buldret derudaf. Nu står de tilbage uden job og uden identitet. I modsætning til de moderne progressive mennesker i studiet, der ifølge eget udsagn var veluddannede og kunne profitere af globaliseringen. ”Vi må finde en måde at inkludere dem i fortællingen om globalisering og åbenhed”, som en journalist formulerede sig på vegne af samfundets magthavere.

Det var det, Demokraterne i USA ikke havde formået, fastslog han. Hvor mange statsledere og Hollywood-stjerner, som Hillary Clinton og hendes progressive valgmaskine end kunne prale med at have på sin side, så prellede det af på de traditionelle amerikanere. Og dette sidste havde diskussionsdeltagerne i hvert fald ret i. (Var den demografiske sammensætning af befolkningen i USA den samme i dag som i 1985 – dvs. var der ikke kommet millioner af illegale indvandrere, og havde de ikke efterfølgende fået amnesti for deres forbrydelse – så havde John McCain i 2008 fået 60% af stemmerne, Romney i 2012 65% og Trump over 75%.

Elitens frygt

Men havde diskussionsdeltagerne også ret i, at forskellen mellem dem selv og Trumps vælgere er, at de selv er avantgarde (i betydningen ”forberedte på fremtiden”) medens Trumps vælgere ikke er det?

Nej, intet kunne være mere forkert. Og det er selve pointen ved Tumps valgsejr og elitens skræklagne reaktion på den. Det er personerne i radiostudiet, som i al deres selvglæde er fortidslevn, der snart kan miste deres levebrød. Det er derfor, de er så skræmte både i Danmark og USA. Fremtiden tilhører Trumps vælgere.

Personerne i radiostudiet er alle som én nogle uduelige snyltere, der ingen som helst værdi skaber for samfundet. Derfor slutter deres snylterliv, så snart de almindelige arbejdende danskere vågner op og sætter dem fra bestillingen. Ligesom man med en vis ret kunne beskyldte præstestanden op til reformationen for at have udviklet sig til en vantro klasse af snyltere, der ikke længere udfyldte den stilling deres stand burde udfylde, men som tværtimod lagde beslag på halvdelen af samfundets bruttonationalprodukt, og som derfor kvalte den økonomiske vækst, således kan nutidens skattefinansierede præsteskab af godhedsindustri, det medie-politiske kompleks, kulturindustri osv. med fuld ret siges at udgøre et nutidigt præsteskab, der - ligesom det før-reformatoriske - holder den almindelige befolkning i skak ved trusler om såvel evig moralsk fordømmelse som ganske konkret fysisk og økonomisk udstødelse af fællesskabet. Og ja, den post-kristne folke”kirke” er i dag med skam at melde også en lille del af denne snyltende klasse, og også den har et fedtlag, hvorunder den oprindelige opgave er så godt som forsvundet. Folke”kirken” skaber afkristning, nødhjælpsindustrien skaber mere nød end den afhjælper, flygtningeindustrien producerer flygtninge, socialvæsenet skaber flere sociale tabere end den hjælper, medieindustrien skaber uvidenhed, socialiseringen af børneopdragelsen, uddannelsesindustrien skaber analfabeter og ødelægger den almene dannelse, den danske regering ser det som sin opgave at afskaffe Danmark, folketingset ser det som sin opgave at afskaffe folket, kulturindustrien ser det som sin opgave at dekonstruere alt, hvad der hedder kunst og litteratur. Osv.

De vestlige samfund ledes i dag af en klasse af samfundshersende snyltere, der ikke blot er et overflødig fedtlag, men som kvæler det, de oprindeligt var sat i verden for at fremme.

Det er denne korrupte klasse af snyltere, der først fik en alvorlig advarsel ved Brexitafstemningen, og som nu er blevet vraget af halvdelen af den amerikanske befolkning. Statistikken fortæller, at 95% af alle etablerede amerikanske politikere fra begge partier afskyede Trump og forsøgte alt for at hindre hans valg. Ligeledes var 95% af alle amerikanske journalister og embedsmænd imod Trump. Alligevel blev han valgt, og det blev han først og fremmest, fordi han lover et opgør med det altdominerende medie-politiske kompleks og deres udskamning af enhver der vover at modsige dem.

De fleste af Trumps vælgere har faktisk et rigtigt arbejde, og de kan levere en arbejdsindsats, som andre mennesker har brug for.

Hvordan kan det være, at alle ledende embedsmænd og f.eks. alle 3-4-stjernede generaler i USA ender med at blive styrtende rige? Fordi det militær-industrielle kompleks (som Eisenhower først turde advare om i sin afskedstale) er mere mægtigt end nogensinde og så rigeligt belønner alle sine medlemmer med gyldne bestyrelsesposter, lobbyarbejde osv.

Hvordan kan det være at også næsten alle amerikanske politikere, og især de demokratiske, ender styrtende rige? Fordi de som en naturlig del af karrieren glider frem og tilbage mellem den godhedsindustri og den lobbyindustri, de som politikere selv finansierer for almindelige lavtlønnede arbejders penge.

På samme vis som Helle Thorning først tjente EU direkte, dernæst som statsminister var EU's ledende repræsentant i dansk politik, og nu tjener millioner i den statsfinansierede godhedsindustri og har det som sit daglige arbejde at udføre lobbyvirksomhed for at få sine kolleger, der endnu har politiske hverv, til at overføre endnu flere penge til godhedsindustrien.

Og Thorning har valgt helt rigtigt: Intet skaber nemlig en højere personlig indtægt end at påstå, at

man ønsker at hjælpe børn og ser det som sin opgave at udskamme lavtlønnede mennesker, der synes de allerede betaler rigeligt i aflad. Ingen fed før-reformatorsk biskop af Stygge Krumpen-typen kunne have gjort det bedre og mere udpekuleret end Thorning, Fogh, Lykketoft.

Ønsker nuværende politikere de allermest gyldne poster i EU – og det gør de – så er der to magter, de aldrig skal modsige: EU-kommissionen og den tyske regering. Den danske befolkning er i dette spil ganske ligegyldig.

Follow the money

Men hvordan sørger politikere så for at blive genvalgt og få en gevaldig konkurrencefordel over for alt nyt der skulle opstå? Ja, i USA sker det ved at få dem, der får glæde af lovgivningen, til at donere penge til de politikere, de mener vil glæde dem mest, således som Hillary Clinton skræbede milliarder sammen til både sig selv, sin fond og sin valgkamp fra alt fra våbenindustri til arabiske oliesheiker, der håbede at opnå fordele på bekostning af den amerikanske befolkning.

I Danmark er korrupsionen endnu mere direkte: I Danmark har politikere i løbet af de seneste 20 år ganske enkelt benyttet almindelige borgeres skat som en tagselvkasse, ikke kun for medie- og godhedsindustrien og sig selv, men også for deres partier.

Gennem en mangedobling af udgifterne til Folketingets drift, blandt andet til utallige frynsegoder, utallige konsulentstillinger osv. er blot Folketingets budget nu på over 1 milliard om året (dvs. 5,5 millioner per folketingsmedlem!) og derudover har partierne bevilget sig selv 100 millioner om året i direkte partistøtte, således at de nu kan leve uden medlemmer og bruge millioner af borgernes egne penge til at købe habitter for og til at overbevise os om, at vi skal stemme på dem igen. Hvert eneste folketingsmedlem bevilges således, ud over millioner i konsulenter,

spindoktorer, uddannelsesvederlag, orlovsordninger, pensionsordninger osv. også over en halv million om året i parti/valgkampsstøtte. Efter fire år er der således gennemsnitligt 2 millioner til rådighed til at blive genvalgt for hvert folketingsmedlem.

Selv loven om et omprioreringsbidrag på 1%, som al anden offentlig virksomhed blev pålagt efter insisteren fra Liberal Alliance, har lige den udtrykkelige undtagelse, at det ikke gælder for folketing selv, ligesom pensionsreformer og deslige heller ikke gør det. Da folketingets formand, Pia Kjærsgaard, blev spurgt, hvorfor denne undtagelse var sat ind i loven, svarede hun, helt uden at grine, at lige præcis for folketingets vedkommende var sådanne økonomiske tøjler skam helt unødvendige.

Naturligvis er der enkelte partier, der engang imellem føler sig tvunget til at tale imod forslag, der får udgifterne til at eksplodere endnu mere, men man skal naturligvis ikke se på, hvad partierne siger, men på hvad de gør, når de har indflydelse. Er der nogen sinde et parti, der har insisteret på tilbagerulning af folketingets udgifter, tilbagerulning af politikerlønninger, frynsegoder og pensioner eller afskaffelse af statslig partistøtte som en betingelse for at støtte finansloven eller truet med at vælte regeringen på det. Nej vel?

På baggrund af dette gennemkorruperte danske system var det ganske fantastisk at høre nogle af de danske reaktioner, da Trump lod sig opstille. Da Trumps politiske program er stort set identisk med det Søren Espersen var med til at formulere for Dansk Folkeparti i 1990'erne, skulle man tro at Espersen fra begyndelsen var positivt indstillet over for Trump. Men Søren Espersen udtalte under det republikanske primærvalg om Trump:

»Jeg synes, han er kugleskør. Der er ikke så meget andet at sige til det.«

»Det, som egentlig startede som

en joke, som vi alle sammen grinede af - det gør man ikke mere. Efter min mening kan han ikke blive præsident i USA. Jeg tror heller ikke, at han vinder republikanernes nominering. Men han er kommet meget, meget langt, og det er foruroligende. Han er kun kommet langt af en eneste grund, og det er at han har masser af penge. Jeg synes det er et kedeligt system, når sådan noget kan lade sig gøre.«

Søren Espersen, der arbejder i et folketing, der har et budget på 5,5 millioner per medlem om året, som selv i 20 år har været aflønnet af skatteyderne, som har talløse frynsegoder, der samlet giver ham millionløn bevilget af skatteyderne, og hvis parti i løbet af hver fireårig valgperiode bevilger sig selv ca. 72 millioner skatteyderkroner i partistøtte (udover hvad de vælger at tage fra skatteyderne gennem EU), mener altså, at det på en eller anden måde er umoralsk at Trump kunne bruge sine egne penge på at føre valgkamp!

Lad os få nogle tal på bordet: Under primærvalget, hvor Espersen udtalte ovenstående, fik Trump ingen støtte fra det republikanske parti, fra erhvervsliv eller fra lobbyister. Han havde kun sine egne penge. Derfor havde de 5-6 øvrige ledende republikanske kandidater dobbelt så store budgetter som han. Alligevel vandt han primærvalget. Han vandt, på trods af at han valgkampmæssigt var fattig i forhold til dem.

Hillary Clinton modtog milliarder af kroner i støtte fra finansverdenen, fra medicinalindustrien, fra Hollywood, fra samtlige arabiske oliesheiker, fra russiske oligarker osv. Og ingen gav uden forventning om gengæld. I alt brugte Hillary Clinton 8,5 milliarder kroner af sine sponsorpenge på at føre valgkamp! Donald Trump brugte under det halve, og hans penge kom, udover fra ham selv, i hovedsagen fra små donationer på nogle hundrede dollars hver.

Aldrig før er det set, at man kan vinde et præsidentvalg, selvom man kun bruger det halve på valgkampen, og selvom man har 95%

af mediernes og det samlede magtapparat, hele finansindustrien, hele Hollywood og endda eget parti, imod sig.

Oprøret

Sådan noget kan, nøjagtig som Brexit, kun lade sig gøre, når det trækker op til et folkeligt oprør. Trump har langt mere end halvdelen af befolkningen med sig. Det er lykkedes eliten at skræmme en stor del af befolkningen til at tro, at Trump er en psykopat, som man ikke kan stemme på. De lod sig udskamme. Når man ser på Trumps forslag enkeltvis – dvs. lukningen af grænsen, opbremsningen af den muslimske indvandring, afskaffelse af muligheden for at være levebrødspolitikker, genskabelse af religions- og ytringsfriheden, kvælningen af offer- og korrekthetskulturen osv. – så har han mindst 2/3 af befolkningen bag sig. På samme vis demonstrerer alle undersøgelser, at langt hovedparten af briterne ønsker at forlade EU og stoppe den demografiske katastrofe, men at mange stemte for at blive i EU, fordi de var bange for EU-tilhængernes skræmmescenarier.

Både i Storbritannien og i USA er mange hidtil autoritetstro mennesker ved at vågne op og erkende: Eliten har jo slet ikke noget tøj på. Den såkaldte globalisering var bare et ord eliten brugte for at undslippe den demokratiske kontrol af sine gerninger. Det er folket som bestemmer. Vi kan genskabe de suveræne stater, og vi kan genskabe den demokratiske kontrol med eliten. Vi kan genskabe den økonomiske dynamik, vi kan genskabe ytringsfriheden og religionsfriheden. Vi kan nægte at lade os udskamme.

Man oplever nu konturerne til et systemskifte, der kan blive meget mere radikalt end det England og USA oplevede, da Reagan og Thatcher, under en lignende tumult, kom til magten omkring 1980 og genskabte vestens dynamik og selvtillid.

Ligesom den dengang tilsyneladende enevældige socialisme og

socialdemokratisme pludselig stod afklædt og så så frygtelig forældet ud, således er det nu f.eks. EU-systemets og Bushs, Foghs og Blairs "nye verdensorden" der ligner en falderet gammel kone som står alene og forladt tilbage på den perron, toget aldrig stopper ved. De ved det godt selv, og når hele deres selvforståelse bygger på at de er "progressive", dvs. at de repræsenterer den historiske nødvendighed, så er det for dem den værste fornemmelse der findes.

Om systemskiftet bliver fuldbyrdet i USA og England, er det endnu for tidligt at sige, og det er endnu mere usikkert om det europæiske fastland vil tage imod muligheden for et systemskifte. Vestens krise er, på grund af den demografiske katastrofe, tifold værre i dag end i 1980, og kun et mirakel kan nu redde f.eks. Frankrig fra demografisk forsvinden som Fransk. Også Tyskland er i en frygtelig – men endnu ikke uafvendelig – situation.

Til gengæld tyder meget på, at Østeuropa genopstår af asken. Danmark er midt imellem og kan falde til begge sider. Løsningen er imidlertid ganske simpel og kan ordnes på en formiddag i folketingssalen.

I prioriteret rækkefølge er løsningen at gøre således:

1) Indføre et tiårigt moratorium for tildeling af nye statsborgerskaber. Når vi efter ti år konstaterer, hvorledes det går med assimileringen af de nye statsborgere, tager vi en ny beslutning. Dette er ganske enkelt forudsætningen for, at vi også i fremtiden består som et dansk folk.

2) Meddele at vi fra nu af tager fuld national suverænitet over indvandring og alene ser på indvandrernes assimileringspotentiale, når vi tildeler opholdstilladelser. Dvs. at vi indfører samme kriterier for indvandring som Japan, Israel og andre civiliserede lande.

3) Ophøre med at tillade nogen form for familiesammenføring fra kulturer og lande hvorfra det er vanskeligt at assimilere.

4) Annullere alle midlertidige og permanente opholdstilladelser til personer fra lande der ikke er på en positivliste.

5) Afskaffe al tildeling af socialhjælp, gratis sundhedsvæsen, uddannelsesstøtte osv. til ikke-statsborgere

6) Tilbyde f.eks. én million kroner til personer med rødder i svært assimilerbare kulturer, som frivilligt fraskriver sig deres danske statsborgerskab og rejser hjem.

7) Forberede Danmark på mulige fremtidige uroligheder og flytningestrømme fra Europæiske lande i demografisk opløsning, således at disse uroligheder ikke importeres hertil. Igen skal vi kun tage imod flygtninge, der har nogenlunde samme rødder som danskerne og som derfor kan assimileres.

8) Skabe alliancer med alle de lande som allerede er i færd med at forberede sig på denne nye europæiske virkelighed.

9) Nedlægge den totalitære socialstat og genskabe familien som samfundets fundament.

10) Genskabe respekten for grundlovens ordlyd.

11) Genskabe politikerhvervet som en lavtlønnet deltidsbeskæfti-

gelse og sætte et loft på 2 valgperioder for alle folkevalgte. Forbyde folketingspolitikere i en årrække efter politikerhvervet at få job i medie- og lobbyindustrien, i internationale organisationer osv. Afskaffe al medie- og kulturstøtte bortset fra den museale.

Det er snart for sent. Men vi har dog lidt mere tid tilbage end flere andre lande.

Sandsynligheden for at vi får et reelt systemskifte, der ikke blot er tomme ord, således som "systemsiftet" i 2001 viste sig at være, sandsynligheden for at vi sætter eliten på porten og genindfører den nationale suverænitet og dermed demokratiet, er – omend fortsat lille – væsentligt større i dag end for blot et år siden.

Det allermest opmuntrende tegn på dette er herskerklassens, dvs. det medie-politiske kompleks, frygtelige vrede og frustration over Brexit og over Trumps valgsejr.

2017 kan blive systemskiftets år. Også i Europa.

Claus Thomas Nielsen

Tidehvervs sommermøde 2017

afholdes på Rønshoved Højskole

26. - 30. juni.

Foreløbig talerliste:

Monica Papazu

Claus Thomas Nielsen

Christian Langballe

Marie Høeg

Kristine Krarup Ravn

Jesper Høgenhaven

Margrethe Horstmann

Marie Krarup

Christian Gottlieb

Thue Kjærhus

Jesper Bacher